

ната. А Дуньо седналъ, кръстомъ и започналъ да нарѣзва хлѣба и разкъсва мисира.

Следъ малко ето ти ги бай Стоименъ и Пѣйчо.

— Ами где е стопанина ти? — попиталъ отдалече бай Стоименъ.

А Дуньо стрелналъ съ очи дяволието Пѣйчо и рекълъ:

— Какъ го не молихъ, бай Стоимене, да не отива. Но той като рече — не, та не. Безъ вино, казва, мисиръ не върви, нито курбанъ става. Тю, какъ забравихъ! И отиде въ село за вино. Молихъ го да даде азъ, но не ме пусна. Нали знаешъ, по себе си край хваща. Страхъ го е да му не открадна нѣщо или да не изпия нѣкоя пачинка вино. Ала ми заръча да го не чакаме. „Гоститъ, казва, не бива да си губятъ златното време. Почвайте! Мисирътъ е голѣмъ. И за менъ ще остане“.

Бай Стоименъ помислилъ, помислилъ и нали го чакала много

работа, приседналъ и поканилъ Пѣйча. И, ужъ, поглеждали за бай Кждря, ужъ похапвали, пъкъ кога погледнали — презполовили мисира и подминали. А когато хубаво се наляли, Дуньо, като домакинъ, рекълъ:

— Па добре похапнали, бай Стоимене, и ти, Пѣйчо. Прощавайте, че безъ вино го ядохте. Види се, нѣщо се е случило на моя стопанинъ, че закъснѣ.

— Нищо. И безъ вино бѣше сладъкъ, — казалъ бай Стоименъ.

— Чуждото е всѣкога сладко, бай Стоимене. Само, че този пѣтъ на моя господаръ му приседна.

— Защо? — попиталъ зачуденъ бай Стоименъ.

— Защото. . . и разправилъ Дуньо отъ игла до конецъ всичко: какво го училъ Кждрьо, какъ уловилъ, вмѣсто отъ бай Стоименовитъ мисирѣ, единъ отъ мисиритъ на своя стопанинъ, какъ го изпекли и всичко. „Съ една дума, — завършилъ Дуньо, — излѣзе — волътъ рие, на гърба му пада“.

(Следва)

Е. Кювлиевъ

КОЛЕДАРСКА ПЪСЕНЬ

Снѣгъ се сипе, сипе, сипе,
надъ кжщуркитъ заспали;
вѣтърътъ скимти и хлипа
и размѣта черги бѣли.

И развѣва надъ селата
участъ тжжна, участъ тежка. . .
Ала бодро въ тишината
екватъ смѣхъ и глѣчъ младежки.

Ето кипри коледари
пѣятъ пѣсни гласовити
и на млади и на стари
носятъ радости честити.

И разнасятъ надалеко
благословъ и свѣтла обичъ,
а снѣгътъ засипва леко
сетнята човѣшка злоба.

Иванъ Василевъ